

SINNLIG KOLORISM

Vid ingången till en rymlig ateljé i gatuplan på Östermalm i Stockholm sitter en lapp uppklustrad med texten »Hic et nunc», »här och nu» på latin. Så löd titeln på Rolf Hansons senaste utställning i Stockholm på Galleri Andersson/Sandström i Stockholm 2018. Och här och nu, pandemivåren 2021, möter Artlover konstnären–fingrarna vill skriva målaren–Rolf Hanson. För det var genom måleriet han skapade sig ett namn efter debuten i 80-talets gryning. Sedan följde en tid som PS1-stipendiat 1982–83 i New York och en stor utställning 1985 på Moderna. Det genererade uppmärksamhet från Fredrik Roos med flera storsamlare. 1988 blev Hanson Sveriges representant på Venedigbiennalen. I backspegeln blir det tydligt att 80-talet var ett decennium då karriären tog raket fart.

Talar man i dag om samtida svenskt måleri är det omöjligt att komma förbi Rolf Hanson (född 1953), positionen som en av de stora i genren är grundmurad. Hans abstrakta verk är omiskännliga i sin orange, gula och röda färgprakt kring ett eller flera större fält av dova jord- eller mörkt blå toner. Här finns gravitas, allvar, och en närmast barock tyngd parallellt med en sinnlig kolorism. Anledningen till vårt besök är den ret-

rospektiv, konstnärens största utställning hittills, som öppnar på Artipelag i juni. Den omfattar inte mindre än 90 verk, ofta i stort format och flera som inte tidigare visats i Sverige, ur konstnärens produktion från 1980–2020.

Jag ser att det står en rad med tomma preparerade dukar utmed väggarna. Har du inte hunnit med att måla på en tid?

–De nyaste verken i utställningen är från 2019 och 2020. Hade jag vetat att det skulle bli en sådan fördröjning, från planerad öppning i oktober i fjol till nu i sommar, hade det kanske varit några helt nya målningar med. Å andra sidan har jag inte haft kraft eller tid att göra något annat än att arbeta med utställningen. Artipelag är ingen stor institution, det har varit konsthallschefen Bo Nilsson, intendenten Frida Andersson och jag. Det är i och för sig bra när det inte är för många inblandade.

Utställningstiteln är »Retroactive». Ligger det mer i ordet retro än bara retrospektiv?

–Haha, utställningstiteln kommer från Bo Nilsson. Jag tycker det låter bra. Förr har jag inte tyckt att det var så intressant att göra en retrospektiv. Mina utställningar har kommit i tioårsintervaller, Moderna 1985, Rooseum i

Malmö 1995 och sedan Dunkers i Helsingborg 2006. Däremellan hade jag en relativt stor utställning på konsthallen i Düsseldorf som var rolig att göra.

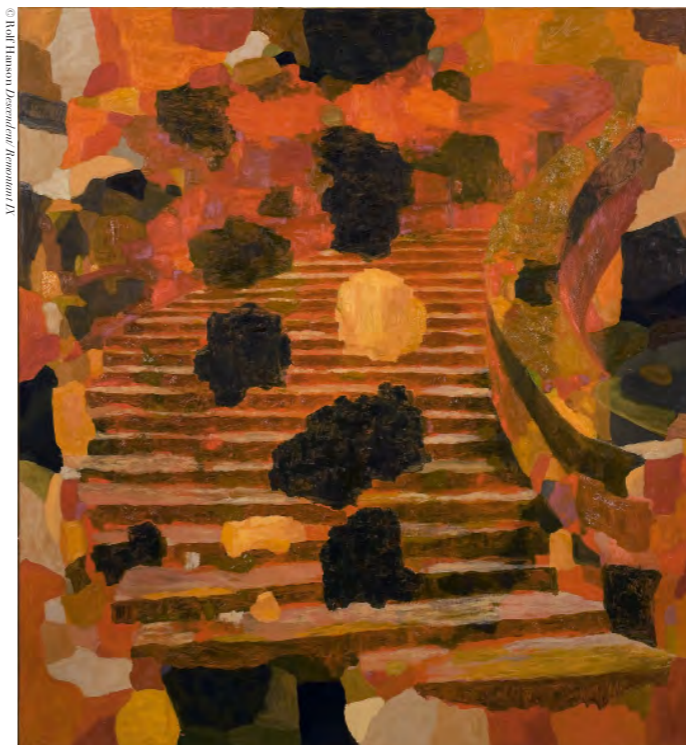
Hur många som du finns det i Sverige?

–Ingen. Och det är väl bra. Ni konstkritiker vill ofta ha jämförelseobjekt. Men för en konstnär är det annorlunda. Under tiden man studerar är det klart att man har ganska många som påverkar en. Nu är det väldigt många konstnärer som utbildas och det verkar som om flera hänger på trender, samlar ihop något som ska se ut som samtida. Men börjar man utveckla sin egen stil och har kommit en bit på vägen behövs inte så himla mycket intryck utifrån för det egna arbetet. Jag tycker det är synd att institutioner, gallerier och kritiker är så rädda inför det egensinniga.

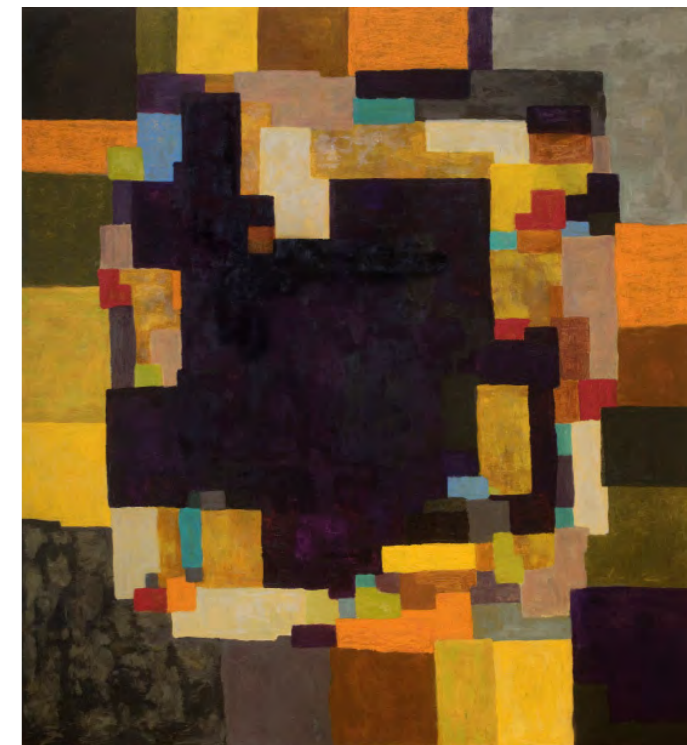
Du gick på Konsthögskolan i Stockholm 1974–79, du var ganska ung?

–Jag var ju till sjöss innan. Det var ett sätt att komma från småstaden ut i vida världen. Jag gick på båten mot Västafrika och Karibien som 17-åring.

I Moderna museets samlingar finns några verk av dig från 80-talets mitt, »Aouker» och »Dyounde» bland andra, med titlar

© Rolf Hanson/Dezobuit/Forum/VA

© Rolf Hanson/Dezobuit/Forum/VA

klingande av afrikanska språk?

–Afrika har smugit sig in hela tiden. När jag började på konstskola sedan, i Malmö först innan Konstakademien, var det en bra erfarenhet att ha varit lite längre bort än de flesta andra.

Hur var din tid på Konsthögskolan?

–På den tiden arbetade eleverna både i Konstakademiens byggnad på Fredsgatan och i lokalerna på Skeppsholmen. Det var som två skolor. Jag gick först på Fredsgatan. En begränsning där var att byggnaden stängdes på kvällen, klockan nio skulle alla vara ute. En fördel var att jag hann till den sena föreställningen på Filmklubben i Cinemateket–med bieffekten att jag fick mer bildning i film än i konst. Faktiskt tyckte jag att utbildningen inte gjorde skäl för namnet högskola, det var ganska bedrövligt egentligen.

För att den historiska biten saknades?

–Professorerna då var inte så bildade i konst, mer än i sin egen. Man hade inget vidare utbyte med lärarna. Om du inte gjorde precis som de, då var du jättebra. Jag kan nästan påstå att jag blev autodidakt. Hursomhelst flyttade jag ut på Skeppsholmen under de sista åren, där kunde jag jobba så länge jag ville.

Låt oss prata om din relation till det abstrakta och föreställande. Några av dina kändaste verk, sviterna »Runtom hus» och »Runtom trappa» är mittemellan.

–En längre period målade jag enbart abstrakt. Men sedan kände jag att det inte fanns någon anledning att utesluta det föreställande. Fast det är mycket svårare att göra de abstrakta målningarna. Men där det finns föreställande element abstraherar jag dem, så man kan säga att de är semiabstrakta.

Vad är det för hus vi ser?

–Oundvikligen blandar sig det personliga, det privata och vardagslivet in i det man gör. De första husmålningarna kom till under det sista året familjen bodde i en prästgård på Mörkö. Man ser huset lite snett nerifrån så som det ser ut när man kommer på vägen. En präst på ön i början av 1800-talet kan sägas vara den som upptäckte fågelmålarna Bröderna von Wright. Via honom fick de uppdraget att dokumentera Mörköns fåglar och en av bröderna gjorde en akvarell av prästgården ifrån samma vinkel. Jag tyckte att det var ett intressant motiv och gjorde några fler målningar där huset så småningom försvinner.

–Det är likadant med trappan. Jag var på ett stipendium i Grez-sur-Loing. Så promenerade jag några kilometer till Montigny därför att det ligger en ganska bra krog precis vid den gamla kvarnen. I byn hittade jag trappan som Carl Fredrik Hill målat av 1876. En av trapporna målades på plats, sedan ville jag tömma ut motivet i ateljén. I utställningen på Artipelag kan man se hela sviten och bli varse att trappan försvinner mer och mer. Den finns men är nästan inte synlig.

Utställningen blir ett crescendo, vad gör du sedan?

–När man har en så här stor utställning på en konstinstitution kan det vara bra att ha en galleriutställning också. Jag kanske visar lite verk på papper till hösten. Men inget är bestämt ännu. Jag har ju tänkt att försöka flytta utomlands efter den här utställningen. Jag blir 68 nu, man får inte fundera för länge. På det sättet blir den här utställningen något slags... avslut.

»Rolf Hanson – Retroactive» pågår 5 juni–28 november på Artipelag.